

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 248. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm7229/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

T i l l æ g.

Udstykket kunde være at sige om disse Klim (Ind-
tryk i Sandfigeren No. 18) nogle af de allerførste
jeg skrev 1811 efter min sparsomme Sindsfygdom, men
det maa være nok at bemærke, at de ere saa nær i
Slægt med mit første Vers om Villemoes, som mit
forandrede Indvortes tilfald. Thi endstjondt Duhls
Klækthed behagede mig, saa rørte det Herte mig dog
ikke indtilig, jeg skrev det Vers mere for at prøve om
jeg endnu kunde synge om verdslige Bedrifter, eller
vel endog for at vise at jeg kunde; det er mest kaldt
Phantassespil, stjondt derfor ikke Loan, og det naadere
mig stet ikke at Velklang og Rethed fattes.

T i l B e c h m a n.

F o r t æ l l e.

En af de saa danske Præster som i dette Aarhundrede
har talt Sandheds Sprog om den skatad uddøde Chris-
tendom, Hans Gram Bechman, lod endnu 1811 en
siden mærkelig Tale indtrykke i Sandfigeren N. 40,

hvorpaa det følgende Vers er som et Svar, og jeg
haaber at den christne Mand ei fortryder paa, at jeg
lader Talen heel aftrykke.

T i d e r n e s D r o m.

(En Drom.)

Jeg drømte: det var Fasten. Jeg var i en stor
Stad og gik til Kirke for at høre Fasteprediken:
Tillige syntes det mig at være til Froprædiken,
meget tidlig om Morgenen; jeg undrede mig over
saa tidlig at gaae i Froprædiken; men ved Drømme
er der jo altid Noget underligt, som man ei kan
gjøre Rede for eller finde nogen Grund til. Kir-
ken forekom mig meget stor, en Domkirke. Ind-
gangen til den var igjennem og under Taarnet,
saa at man ved Indtrædelsen strax kunde overskue
den hele store Kirke.

Jeg saae da, hvilket ellers nu er et saare stæl-
dent Syn i en Domkirke, alle Stolene paa Kirke-
gulvet og alle Gangene imellem Stolene, som man
siger, propfulde af Mennesker. Og hos dem alle
mærkedes en stille og hoitidelig Andagt.

Jeg slubede ret ved dette seldne Syn, hvis Høitidelighed end mere forhöiedes, deels ved tvende store Lys paa Alteret, hvorfra disse paa en forunderlig Maade oplyste denne store Forsamling; deels ved en saa ordentlig og stille Sang, som jeg kunde erindre mig at være af Kingos Psalmebog. Ja! jeg kunde grangivelig mærke den Stans, hvormed Menigheden endte, nemlig denne: men Jesus kendes ei" — Hvortil Choret, oppe ved Alteret med en saa ganske udtryksfuld Stemme svarede: "Thi Stolthed siger: Nei!" — Jeg blev ganske henværet af det, jeg saae og hørte.

Min Opmærksomhed blev nu ganske henværet til Lysene paa Alteret, hvilke udbredte en saa forundringseværdig Glæde over hele Menigheden og Kirken.

Det ene Lys, det største, der stod noget foran eller nærmere, gav fra sig et klarere og renere Skin end det Andet, som og syntes at have været længere tændt. Men det forreste eller nærmeste Lyses større og renere Glæde frembragte med det bagste Lyses Skin et saa forunderligt Skjær, at man ei allene kunde see foran sig; men i dette Skjær, som i et Speil, kunde man tilfælde see Alting omkring sig og bagved sig. Jeg faldt i stor Forundring her-

over. Hidtil havde jeg kun sagt Mærke til Lysene og Menigheden og Sengen.

Men ved nøiere at give Ligt paa Lysene og det omtalte Skjær, blev jeg nu videre vaer, at det rundt omkring ved Sidenurene i Kirken, tvært imod hvad ellers pleier at have Sted, fandtes ingen Stole eller saa kalbet Pulpitur, hvor Stadsens høie Embedsmænd, Magistrater, Rådigheder, Fornemme, Rige og Store, ellers pleiede at have deres Stader.

Det gjorde mig ret endt at erfare, hvorlunde Alt dette var forfundet af denne store Kirke; thi, tænkte jeg, fra disse ophøiede Steder havde man den allerbedste Veilighed til at beskue det herlige store Lys paa Alteret; og disse ophøiede og beskuelige Exempler havde Høben altid taget til Efterfølgelse, hvormed Erbdødighed for Gud, og Agtelse for Mennesket, for Erden og Ret, for Alting og Dyd dog blev holdt i Priis og gjældte Noget blandt Mennesker.

Men under disse veemødige Betragtninger blev jeg nu først vaer, at der i Pulpitur-Stolens Sted, langs med Sidenurene, fra Choret paa høire Side, omkring til Choret paa venstre Side af Kirken, var anbragt utallige Dmgange, fra Reben af opad til Høelvingen. Det besynderligste var, at disse

Dmgange ei allene gif den ene oven over den anden, men de gif tillige alle i hinanden, saa at alle ginge deri frem og tilbage, op og ned, og vare udi en idelig Vansen.

Jeg faldt i den største Forunbring herover. En gammel Mand, som mærkede min Forunbring, sagde til mig: Disse ere Tidsaandens Helligdom eller Labyrinthet. Jeg svarede: det forstaaer jeg ikke. Nu sagde han atter: Stig herop, og stil dig ligesom Lyset, saa vil du faae at see. Jeg steg nu op til ham paa en Forhøining.

Med eet hørte jeg en Lyd, som af en Mængde Ankommende: Jeg vendte mig om til Kirkeøren, den ordentlige Indgang, men see! der var Ingen. Vend dig mod Lyset, sagde den Gamle, saa skal du see.

Dg nu faae jeg en stor Mængde Ankomne i Labyrinthet, hvilke vankende fordeelte dem omkring i alle Dmgangene.

Jeg faae nu noie til og see! Disse Ankomne havde i den ene Haand et stort, tykt, hvidt Lys, som af Vov, og under den anden Arm en stor Bunt sammenrullet Papiir, ganske fuldskreven med Rubrikker. Der kom tillige saadan Bind med dem, at man over den ganske Forsamling kunde fornemme denne Trækvind.

Mange frømmede henimod Choret, ligesom de vilde antænde deres Lys ved Lyset paa Alteret, men dette vilde ei lykkes. De maatte da selv antænde dem; og nu viiste det sig, at disse store, tykke, hvide Lys vare ikke af Vov, nei! men af lutter Papiir; thi ved Anstikningen gav ethvert vel et meget stort Blus fra sig, men med det samme var det og udbændt og i Aske.

Det forunderligste var, at Alfen af ethvert saadant udbluset Lys efterled tillige en temmelig stor sort Plæt paa Muren. Ja! det som endnu syntes næsten forunderligere, var, at der paa enhver af disse udblusede Lyses sorte Plætter stod noget at læse.

Meget begjærlig efter at vide, hvad der nu ogsaa stod at læse, saae jeg nu ganske noie til, og fandt da: at der paa en Plæt stod: Selvraabighed; paa en anden: Indbildskhed; og paa Andre: Dydens Forvanskelse; Neds og Vligts Forvirrelse, Guds Forglemmelse, Ledsindighed, Vantrø, Sandhelighedens Herredømme, Raadhed og Rygesløsshed o. s. f.

Høist forundret spurgte jeg nu den Gamle, hvilke disse Personer vare? Seer Du ikke, svarede han, at disse vilde være Verdens Dylsere og Dyrdragere, somme Falde dem Prædager. Jeg viiste

Nu paa de af de ubblusede Papirlys efterladte sorte Plætter med Indskrifterne paa: men han røskede med Hovedet, og i det samme hørtes fra Choret istemme: "Morfet skjuler Jorderige!"

Herpaa ankom en anden, som det syntes, langt større Skare, der saae ud til at være af alle Slags Lærde, med og uden Doctorhætte, fra Forsid og Nutid, alvorlige og lystige, i forskellige Dragter.

Jeg forundrede mig ret over Blandingen i denne Skare; men endnu mere, da jeg saae noiere til og saa! de havde alle nogle usle smaa Lys; saadanne som man kalder Praaser, i den ene Haand; og med disse Praaser, som dog ikke alle havde lige Størrelse, røskede de hid og did, op og ned, ligesom de ville oplede noget.

Men det Sære ved disse Praaser var, at nogle havde et mat blegt gullagtigt Skin; andre havde et fært blaaligt; andre et mørkt rødagtigt og s. s. hvorudover det, de fandt, sig et forstjelligt Udseende, efter de Praasers Beskaffenhed man betragtede det ved.

Mange af dem lagde ogsaa Pegefingeren af den anden Haand deels paa Pouden, deels paa Næsen, og deels om Hagen, hvilket gav dem en forfærdelig lard og dybsindig Mine eller et speku-

lerende Udseende, hvormed de ville tiltrække sig desstore Dymærfømhed.

Men Alle havde de det Uheld, at snart gik den Enes Praase ud, snart den Andens! Ja! snart udblaaste En den Andens Praase!

Disse, sagde jeg til den Gamle, ere jo ba høist ufornuftige! Hvi løbe og jage de saa omkring med deres usle Praaser, som baade lyse slet og tillige gaar snart ud, den ene efter den anden? Hvi lære de dog ikke eensgang at blive fornuftige? Hvi ville de ei see ved det herlige store Lys paa Alteret, hvilket altid giver eens Skin fra sig, og hvorved man derfor kan see enhver Ting i sin sande Stikelse? Nei! sagde han: dette er den periodiske Fornusts eller Fornusttroens Lys. — Jeg kunde ei forstaa dette.

Men jeg blev endnu meer forundret, da jeg saae Andre at have anbragt store Pustere, hvormed de, deels vilde udpuste Lysen paa Alteret, men dette lykkes ikke, deels udpustede en Hoven Støv og Spindeløve og Sligt, hvormed de rigtig nok for Mange omtaagede Lysen.

Jeg faldt i den største Forundring over alle de Kunstter, som disse brugte imod Lysen paa Alteret; og dog med alt dette kunde de dog ikke holde deres egne Praaser brændende; men den ene sluk-

Fedes efter den anden, og efterlod en Lande, som tillige gav en stem Stank fra sig, hvorved Mange bleve forvoldrede.

Heel ærgerlig spurgte jeg den Gamle: hoo dog disse monne være? Disse, svarede han, naae ofre stor Anseelse i Verden, thi Verden elsker sit Eget; mange modtage ikke sjelden stor Ære og Berømmelse af Mennesker: paa Jorden holdes de for vise; somme kalde dem Philosopher og -- i det Samme stemte atter Chor i: "Vænge haver Satan spundet."

Neppe var denne Choral til Ende, før en ny Skare af Ankommende viiste sig i Labyrinthen. Som det syntes, havde disse en Slags Lighed med Hestlige af alle Classer: Prælater, Bisper, Doctorer, Professore, Præster, Lærere og Læreres Lærere, disse adspredte dem snart iblandt de Fortrige ankomne; disse øvede og Kunstner imod Lyset; mange havde store lange Lysesøer, hoormed de under Paaskud af at vilde pudse Lyset, tænkte at kunne slukke det; men ogsaa dette lykkedes dog ikke. Imidlertid hindredes Mange derved fra at see ved Lyset. Nogle bukkede sig vel for Lyset, men naar man saae ret til, saa stødte de med deres Lysespudefere til Jorden af Stagen og vilde dermed usformækt ligesom undergrave, og saaledes omskyrte Lyset.

Men en stor Hob havde anbragt en kunstig Lid ligesom paa et Alter, hvor de stode og bodede sig for. Det forunderligste var, at Luen paa dette Alter havde snart en, snart en anden Farve. Og denne Afværling syntes og at være beregnet paa Tilfællelighed for den nyhedslystne Hob, som lod sig henrive i letindig Beundring over disse Forandringer; men af Luen opgik tillige en stem Dunst, der gjorde dens Tilbedere dorffe og søvnagtige, saa at de siben stet ikke kunde taale eller lide at see paa det store Lys.

Jeg spurgte den Gamle om denne forunderlige Lid, der havde disse mange Farver, og udgav disse stemme Dunster, som dens Tilbedere aldeles ikke vilde eller ikke kunde mærke, men som forvirrede disse Mennesker, saa at de tabte al Lyst og ligesom havde ingen Kraft til at see ved Lyset paa Alteret? Han svarede: Lys! -- Dette er den magtige Lidsaand, som Alle hylte med, beruses af, blandes ved, bejuble hinanden for; og som Ingen maae briste sig til at prøve eller randsage efter fornufstige Grunde, men som Alle skulle antage efter de for enhver Periode gjældende Fornufstgrunde, og blindt hen følge uden Modsigelse. Ja! med yderste Strængbed paaforrer Fornufsttroen Blindhed, uden hvilken den aldrig formaar at holde sig.

R

Saaledes, sagde jeg til den Gamle, kan det komme til at træffe ind, hvad der staaer: naar en Blind leder en anden Blind, saa -- men i det Samme begyndte atter Choralen fra Alteret: "So-
ver I? hvor kan I sove!"

Nu først blev jeg vaer, at Mange af Menig-
heden havde listet dem bort, og vare komne ind i
Labyrinthen, hvor de havde fordeelt dem iblandt
Hoben, og vandrede omkring. Og imedens jeg stod
og forundrede mig derover, mærkede jeg, at der
atter var en nye Skare af Ankommande, som hav-
de indfundet dem i Labyrinthen.

Disse syntes at ville udmærke sig ved en Slags
Gravitet i Ansigt. Nogle havde lange Rapper
paa, hvilke de hængte snart til den ene, snart til
den anden Side, eftersom Conjuncturerne dreiede
sig.

De kiggede bare Noget i Haanden, som en
Kugle, der var hvid paa den ene og sort paa den
anden Halvdeel. De vidste med saadan Kløgt og
Behændighed at vende og dreie disse Kugler, saa
man ei ret kunde skjælné, hvad enten de vare hvide
eller sorte. Og derfor vendte de sig alle bort fra
det store Pys, at Ingen skulde formærke deres Kunst-
greb. En kom nu og spurgte den Gamle: ere disse
maafee Sophister, Politikere, eller Slige saabanne?

Men i det han vilde til at svare, hørtes atter fra
Choret istemme: "Hvordan end Pilatus hinked'."

Nu hørtes en udmærket Lyd: En Susen,
Dundren og Mumlen tillige, som af en meget stor
ankommende Hob, der satte an med en vis Styrke,
hvilken opvakte en kjendelig Uro og Forlegenhed
hos alle de forrige ankomne Skarer, hvilke alle
angstede vigebe til Side, for ligesom at gjøre
Plads.

Jeg saaé noie til og see! Som det nu fore-
kom mig, saa fremtraadde disse nye Ankomne med
en saa forfærdende Vælde og Rask, som naar det
af Stormen oprørte Havs fraadende Bølger reise
sig imod og styrte ind paa Strandbredden.

Min Fantasi opildnedes herved og forvirrede
mig. Jeg meente at staae ved Bredden af dette
frygtelige og brusende Hav. Overvældet af An-
gæst og Rædsel frygtede jeg nu for at rives bort af
de gruelige Bølger, som imod Bredden, hvor
Menigheden stod, reise sig med saadan Vælde og
saadant Braal, der overdøvede enhver anden Rask.

Jeg saaé nu vilde Dyr at fremstige udaf en-
hver Bølge fra Havet og Dybet: Min Rædsel
betog mig. Jeg sølte mig næsten opslugt af deres
Grumhed. Jeg segnede -- men jeg kom mig lidt
i det mig syntes, at alle disse vilde Dyr dog havde

Menneskeansigt, og saae nu ud som Rædbige og Stridbare med Skjold og Harnisk. Lidt efter lidt kom jeg til mig selv igjen, og nu befandt jeg mig paa min ferrige Plads hos den Gamle, som imidlertid havde holdt paa mig.

Med nu at see paa disse i Labyrinthen nye Ankomne, kunde jeg dog ikke forglemme Synet af de vældige og overskyttende Bøiger. Ja! disse ankomne Drabelige saaes nu i glimrende, prægtige og forskjellige Kostümer, som alle havde Rosget af Regnbuens Farve. Men alle havde de i Haanden store, lange Stokke med Pigge ubi Enden.

Med dette stærke Antog og Bevægelsen med Stokkens opkom saadan Støv og Raage og Forvirring, at man nu næsten ikke længere kunde see ved det store Lys paa Alteret; med mindre man holdt sig tæt op til, og det vare der nu kun faa, som kunde og vilde.

Jeg lagde nu Mærke til, at den Gamle usormærkt havde faaet mig med sig opad mod Choret, ligesom han frygtede for at miste sin Plads i Kirken. Jeg saae alvorslig paa ham og vilde til at spørge; men i det Samme istemte Choralen: "Retten's Spil, det er alt brækket!"

Under denne Sang søgtnebes at denne Tummel noget, men strax hørtes igjen tillige en anden Lyd udenfra, som af Leende, Syngende, Spilende, Stuiende: hvilken Lyd kom ligesom nærmere og nærmere:

Med eet Lob sig da nu tilsyne i Labyrinthen en gandske forferbelig stor Mængde, som alle deels fordeelte dem iblandt, deels forenede sig med alle de ferrige Ankomne, i flere Hobe og enkelte Grupper, som Alle tumlede sig, og agerede hver paa sin Vils, den allerforunderligste Blanding: Gamle og Unge, Høie og Lave, Rige og Fattige, Mandkøn og Kvindkøn, Dramatisk- Asemble- Maskerade- Fæstlige og andre Selskaber: Syngende, Spillende, Dandsende, Svirende, Løflende, Søgkende og drivende alflens Morstaber:

I enhver Hob udmærkede sig som Anstiftere og Ledere: Moral- Prædikantere samt Moralitetens Grundfordærvere: Religionens og Eardoms Rensere samt Lysets og Mørkets Sammenmængere: gammel Dvertroes formeentlige Nedbrydere samt Dantroes og nye Dvertroes ivrige Udbredere: Fornustens Forjudeere samt Fornuftigheds Bandydere:

Og som Nydelens Forstærkere, Morstabs Fornyere og som Kraftyttringens Dyrholdere med-

fulgte: Køger og Restaurateurer; Nyhedskræm-
mere og Rygtefjædere; Projektmagere og Forlystet-
sespaafindere; Sandheds Forvendere; egen Kløg-
tigheds og Størheds Udbasunere; falsk Vres og
Berømmelses Udblasere; Døds og Evigheds For-
glemmere; Sabbatens Foragtere og Guds Tilbedel-
ses Beleere; sand Christendoms Hadere; Wellev-
nets og Kaadheds Tægere; den graadige Egennyt-
tigheds Tilbedere; Dverdaadigheds umættelige
Svælgere; den stille Dyds og Virksomheds For-
haanere; alskens Taffenspillere og Tusindkonst-
nere o. s. fl.

Jeg vidste nu ikke, hvad jeg meest skulle for-
andre mig over: pludselig udbrod atter Choralen:
"Søde Synd, Du Kællyst-Engel."

Nu havde imidlertid den allerstørste Deel af
Menigheden forladt deres Stæder og ladet sig hen-
rive med Strømmen ind ubi Labyrinthen, hvor de
tabte sig imellem disse tumlende Hobe, og den hele
store skønne Kirke stod nu hartad øde og tom.

Den tilbageblevne, nu saare liden, Rest af
den forhen saa store og talrige Menighed bestod
kun i en Enkelt hist og her staaende: disse saa be-
gyndte nu og at nærme dem meer og meer opad til
Choret, hvor den liden Rest af Menigheden nu
tyede ind, hvorthen den Gamle allerede usformælt

havde faaet mig med sig. Men nu tog han mig
haardt i Haanden, og drog mig ind i Choret, hvor
den liden Rest af Menigheden nu tyede ind, den
ene efter den anden.

Thi nu var Forundringen gaaet over til For-
færdelse: da der foruden den hidtil hørte Tummel
og Støjen ogsaa tydelig kunde fornemmes som en
Bragen, Rysen og Dundren.

De tumlende Hobe brøde da ud af Labyrin-
then eller Dmgangene, hvis hidtil værende Stille-
rum nedkastedes og den store Hob oversvømmede
nu tillige Kirken overalt. Stolesladerne og Alt-
omkastedes, hvorubover Forvirringen og den vilde
Glæde tog aldeles Dverhaand. Sa! endogsaa
Choret, hvor den liden tilbageblevne Rest af den
forhen saa talrige Menighed havde taget Tilflugt,
blev nu tillige for en Deel overformet.

En stor Skare, meest af dem med de omtalte
lange Stokke, stormede nu med stort Bulder lige
med Alteret, og efter mange og mangehaande
vilde Forsøg lykkedes det endelig at omkaste Lyfene
paa Alteret, hvorfra de da faldt ned paa Jorden.

Lyfene bleve dog ikke reent udsukte, thi jeg
saae meget noise til; men i saadan Tilstand lig-
gende, og af Hoben traadte paa, kunde de natur-
ligviis ei længere lyse.

Over denne Tildragelse hørtes nu det vildeste Skrig og en tøileløs Glæde. Denne igjennem saa langformelige Lieder forberedede og under saa mange strapante Forandringer nu tilfjeld indtrufne Katastrofe, kunde ikke andet end frembringe store og levende Bevægelser og vække den allerførste Opmærksomhed. Den i Choret nu værende liden Rest af Menigheden iflemmede da en stille og væmmelig Choral: "Bryder ud i hule Sukke!"

Men ret som denne Forvirring, Forvildelse og Glæde nu syntes at være paa det højeste, trængte en Herold ind, og stillede sig ved den ene Side af Alteret. Han havde tillige en aaben Bog i Haanden.

Den liden Rest af Menigheden traabde nu frimodig frem. Alle bleve opmærksomme paa Herolden, især da denne gik hen, og tog begge de af Alteret nedfaldne Pys, og satte dem igjen paa Alteret, hvorfra de nu lyfede langt klarere end forhen.

Herved fik nu Alle og Enhver Leilighed til at kunde tydelig see og læse udi den af Herolden, i Haanden holdende, aabne Bog.

Det jeg herved allermeest saldt i Forundring over, var at mangfoldige af den store, vilde Hob fra alle Kanter nu ogsaa ilede til med, for at see

og læse udi Bogen. Imidlertid blev den udbredte Rængde herover sat i den største Betuttelse.

Under denne pludselige, saa gandske af Høden usforventede og saa høist forunderlige Forandring, kom nu tillige en anden Herold frem ved den anden Side af Alteret. Han havde tillige et stort, langt Kongescepter i den høire Haand, og ligesom bebudebe en høj Person's Ankomst.

Alt kom nu i den meest spændte Forventning, og allerførste Forundring. Jeg vendte mig til den Gamle for at spørge; men i det Samme vaagnebe jeg, og see! det var altsammen en Drøm.

H. G. B e c h m a n,
Confessorialraad.

Som Dreng modtoges jeg af Dig engang
Hel venlig i de længst henrundne Dage,
Da nynede jeg paa en Luffesang
Hvoraf kun Mindet jeg har nu tilbage.
Jeg glemte den paa Ungdoms Daarsjerd,
Ak! da Saameget mig gik reent af Minde,
Men her og tit den Id er Manden kjær
Som Drengen svag, men kjæl har havt ifinde.

Saa tag min Lof, Du gjæve Præstemand!
 Ei just fordi Du venlig tog mod Drengen,
 Det rører Hjertet, men ei Harpestrængen,
 Nei, Lof! fordi Du ærlig har holdt Stand
 I Christendommens tunge Provedage,
 Til Tiden ved Guds Forsyn kom tilbage,
 Da Pallas dog ei længer ruger ud
 Af hvort et Hg en usel, selsklog Daart,
 Men ogsaa Mænd, som knæle vil for Gud,
 Dg under Korset sælde Angerstaare!
 Modtag den Hilsen jeg af Hjertens Grund
 Dig venlig sender over Belt og Sund!
 Du var alt Mand da jeg var Dreng i Alder,
 Men dog i Christo jeg Dig Broder kalder.

O, lyffelig det klinger mig i Ore,
 Naar skundom, af kun sjelden, jeg kan høre
 En Nøst i Orken mellem Farisa'it
 Om Riget, som igjen er kommet nær,
 En Nøst, som sandbrø, uden Sky forkynder
 Det Offerlam, som bar al Verdens Synder!
 Jeg fulgte Dig, o He d m a n, nys med Glæde
 I Kirken ind paa vaagne Drømmegang,
 Dg gjennem Dig jeg hørde Kingo qvæde
 Saamangen glemt, men sandbrø Jæstefang,

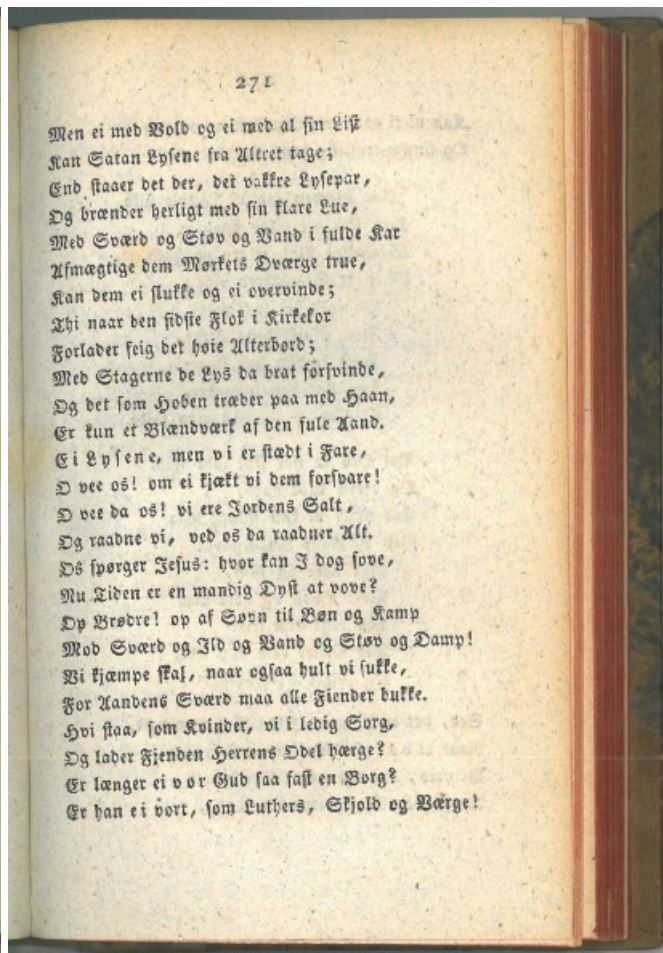
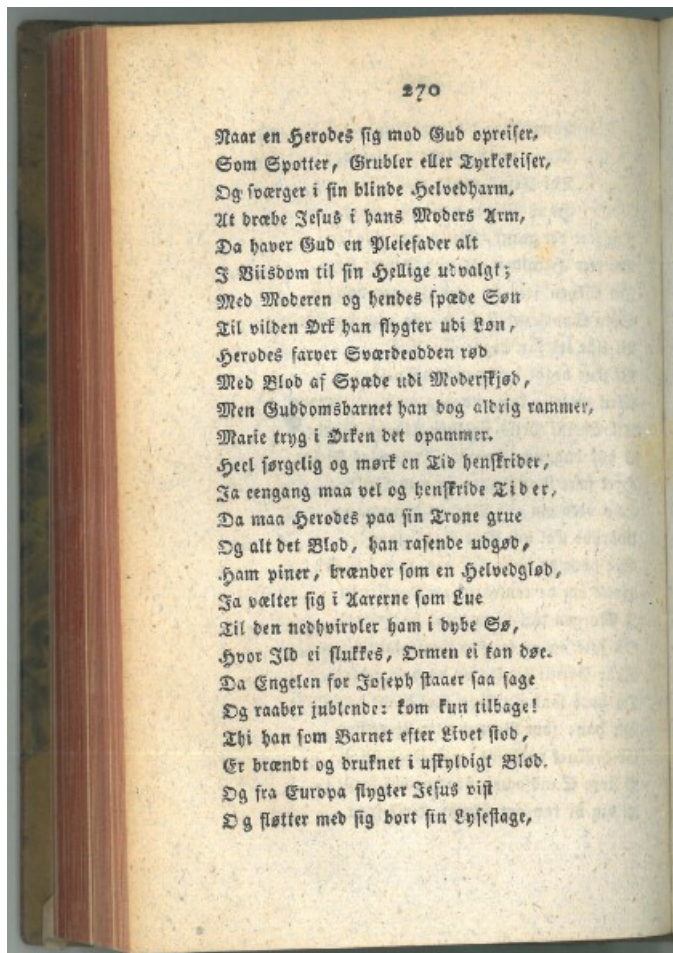
De samme Tøner, som til Fryd og Smerte
 Mig klinge tit i Harpe som i Hjerte.
 Ja, det er sandt, at Jesus kjendes ei
 Fordi den usle Stoltbed siger Nei,
 Dg medens Daarer hoit paa Lysset strige,
 Alt mere Mørket skjuler Forberige.
 Det og er sandt, at selv de Bedste hinde,
 At de fra Alteret os til Høien vinde,
 At Røgeisen i deres Offerstaal
 De tænde vil for Jehovah og Baal.
 Det end er sandt, at Satan haver spundet
 De Neb, der sig om Lyselagen lino,
 Men styrte den har han endnu ei kundet,
 Du paa hans Død ei maa den Løgner troe,
 Han lo saa sælt af dybe Helvedstrube,
 Som alt han havde Lysset i sin Grube,
 Saa lo han fordum, da med Klagekrig
 De Fromme stirrede paa Jesu Ligg;
 Men ret som da hans Latte flur blev endt,
 Ja blev til Skrig og Hulen heel omvendt,
 Saa skal engang endnu det atter gaae,
 Dg Lysset skal den Jule lade staae;
 Det lyse skal for alle dem som vaage,
 Naar Stormen har adspilttet Mattens Laage.
 Korsfæstet har man Frelseren paa ny,
 Dg ei som Joseph, men med Støv og Ky

Paa Strømt, hans Liig bevisst den sidste Hæder,
 Indsøbt det vel i sine Fordeklæder,
 Og med Moral det balsameret saa,
 At som en Mumie det kan bestaa,
 Til Himlen tøres og Besunnen skalber,
 Indtil Han selv det af sin Grav opkalder.
 En Grav, hvori Her Ingen hviled før
 Man til det Samme haver pænt udhugget;
 Man smeddet har af Staal og Jern en Dør,
 Med hundred Laase den ret fast tillukket,
 Et til Pilatus de dennegang
 Og ei til Vagtere har nogen Trang,
 Til Saabent trængde ikkun Lødepræster,
 Da for Disciplene de havde Frygt,
 Nu for Disciplene kan Jesus hvile frygt,
 Thi de har selv korsfæstet deres Mester.
 Dog, Himlens Magter er kansee saa stærke,
 At ei Disciplene de har behov,
 Og er det saa, da skal de snartig mærke,
 Han ei blev skaalen medens Vagten sov.
 Nu er det Dimmelugens sidste Nat
 Og Morgenroden vil fremstikke brat,
 Mig tykkes alt i Anden jeg fornemmer
 En Jubelhyd fra Millioner Stemmer:
 O salig Paaskebad!
 Nu har vi vundet Sag,

Paaskefredags bittere Minde,
 Naar nu saa sødt hensoinde;
 Thi Jesus vandt med Gæ,
 Hans Navn velsignedt være.
 Jeg seer det grant, Du mener ikke saa,
 Du seer Herolden alt med Septer staa,
 Du Sten seer sig over Tronen hvælve,
 Som Spotterne skal see, og troe og skælve;
 Vi lige let kan begge stue seil,
 Vi stue begge i et dunkelt Speil,
 Men visselig kan end paa mangan Maads
 Til Christi Driis sig løse Tidens Gaads.
 O her engang, hvordan i Norrigs Hjelbe
 Heel sære Koster røre sig med Vælde,
 Hvo veed om ei i Norden dennegang
 Udbryde skal hin store Paaskeang!
 See hvor de lysle hist bag Hav i Vest!
 Hvad om de venses til en Paaskefest!
 I Morgen skal vi paa det høie Stade
 De føle og os see saa hjerteglade,
 Naar Christi Hjende vi see død nedfalde,
 Og høre Gud sin Søn heel bradt hjemkalde
 Da han, som Barnet efter Livet stod
 Er druknet rødfomt i uskyldigt Blod.
 O store Sandfagn! naar vi dig forstaa,
 Af dig vi kan om Christi Kirke spaa,

Kan vi ei gaae en Luthers Kjømpegang,
Dg sjunge trøstelig hans Kjømpesang!

”Var Verden end af Djæble fuld
Kun lidt det vilde sige,
Saalænge Gud er tro og hul,
Vi ei et Straasbred vige;
Vi veed det saa godt,
Den Mørkhedens Drot,
Hvor trodsig han staaer,
Kun lidt han formaar,
Et Ord — og han maa falde.

Det Ord de nok skal lade staa,
Dg dertil Utal have,
Sid altid vi kun sjunge maa
Med Landens Naadegave:
Vor Tre og Siv,
Vort Guds og vort Liv,
Lad tage dem frit!
Det nytter dem kun lidt,
Dg Riget vi beholde.”

See, det er Lingen, Alt i Gud vi mægte,
Naar vi os selv kan lære at fornægte,
Vi veed, at i den gamle Christenold,
Apostler og Martyrerne det kunde,

De solde dybt, at Død er Synbens Sold,
Dg bøde kjækt, for ei at gaae tilgrunde;
Men Drinen faldt fra Kapitolets Top,
Dg Korset fløi med Konstantin berop;
La Julian i Sandhed det befandt,
At Naziræeren ham overbandt.
Hvad, er da vel den Konst saa ny og stor,
At myrde Jesus med hans egne Ord,
Har Skolasikerne den samme Konst ei drevet!
Lidt finere den sagtes nu er bleset,
Men Luthers Sværd kan ogsaa slibes op,
Da skal vi see en Bleggen og en Blinken,
En lønlig Fynsen og en sønlig Hinken.
Af Museslagten er den hele Drop,
Som Muus de gnave baade Stort og Smaat,
Selv Kongesmykket er dem ei for godt,
Hvor er det Baand og hvor de Buestrænge,
Som ei maa briste, naar de gnaves længe?
Mens Katten sover, gaar det grumme rart,
Men naar han vaagner — og han vaagner snart,
Da gjælder det om Musene kan spænde
Den Bue som saa slink de kunde stjænde;
Da gjælder det om der er Hullet nok
Dg om de rumme kan den hele Flok,
Mon kjækkere den Museslok er vorden,
Fordi ei længer Vatikanets Torden.

Dem kalder sine elskelige Horn,
 For di den gamle barske Romerørn
 Ei længer nu som fordem er tilrebe,
 For sine Vinger over dem at brede,
 For skarpe Klo i hver en Kat at slaa?
 Dog, tys, hvo veed hvad der i Tiden gærer,
 Hvad allerede den ved Bryttet nærer,
 Maa skee er Dyrets Time kommen nær,
 Da tier Spot, da siige hule Sukke,
 Der kommer Hebe med det Søndenvær,
 Naar Jorden da mon under Hoden brænde,
 Naar Tungen klæber sig ved Ganen fast,
 Da kom o Herre! kom med Kraft og Hast!
 Bevar os tro indtil vor sidste Ende!
 Her ender sig vor korte Vennevist,
 Som sært maa klinge i vanbelligt Dre,
 O Behman! Begge vi det tro saa vist,
 At først, naar Himlens Kræfter sig mon røre,
 Frembyde skal den sande Morgenrøde,
 Og Kristus heel opstaae fra de Døde.
 Naar han indgange vil i Brudsal,
 Ved dybe Midnat eller Hanegal,
 Det veed vi ei, det bør os ei at vide,
 Men det vi veed, at vi med ham skal libe,
 Om vi med ham vil dele Tronens Glæds,
 Om vi af ham vil tege Krens Krands.

